

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Bavaria Sancta Maximiliani Sereniss. Principis Imperii,
Comitis Palatini Rheni, Vtrivsq. Bav. Dvcis Avspiciis**

Rader, Matthäus

Monachii, 1615

S. Eberhardvs Ex Abbate Bibvrgensi, Archiepiscopvs Salisbvrgeris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79686](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79686)

DE S. EBERHARDO
S. EBERHARDVS
EX ABBATE BIBVRGENSI,
ARCHIEPISCOPVS SALISBURGENSIS.

cid. clxiv.

obyt.

Radeu-

cus. Dis-

pules S. E-

berhardi.

tom. II. an-

119. lect.

Henr. Ca-

nist, p. 286

& tom. VI.

p. 1194.

Chron. MS

Epif. Salis-

burgens.

Chron. Sa-

lisburg.

impress.

Baron. 10.

XII. Anno

1160. & c.

Auentim.

l. VI. p. 631.

Casarius

lib. VIII. c.

33. Chron.

Recherch.

anno 1147.

Hundius

de Bibur-

gens Mon.

(a) Hilpol-

stainum

oppidum

in Norico

hinc pro-

cul Norin-

bergæ.

Berhardus auita majorum nobilitate illustris, haud procul Abusina Bojorum, ex (a) Hilpolfstainiorum Comitum gente natus, parentes religiosissimos habuit, qui magnæ Dei matri in toparchia sua sacram ædem constituerunt, ad quam mater ipsa, quamuis nobilis non erubuit humeros saxis gestadis, longoque spatio per duo millia passuum nuda pedes deportandis subijcere, quo facto magnum reliquarum faminarum numerum ad idem præstandum inuitauit. Ad mensam ferè nihil præter legumina adhibebat; rarò carnem gustabat; rarissimè cœnabat, votis impensè addicta; egentibus, dum esset quod largiretur, negabat nihil, & ut non posset negare, Deus opes liberaliter sufficiebat. Ut ergo fortes creantur fortibus, ita pijs probisque maioribus plerumque sancti nascuntur, aut sanctè certè educuntur nati & nepotes, virtute parentum cum sanguine in posteros fluente. Literarum tirocinium Babenbergæ posuit, hausitque celeriter felix indoles adolescentis optimas quasque disciplinas, ut castus animus sapientiæ maximè cupiens & capax est. Adlectus dein in concilium Canonorum è re sua fore iudicauit, si omnino præsentis vitæ commoda æternis permutaret, nudusque nudum Christum sequeretur, quod præclare intelligeret, nisi mox omnia defereret, ab ijs se deferendum; illud fieri cum æternâ bonorum compensatione; hoc nullo operæ fructu, qui non sequitur relictos, sed relinquentes. Itaque clam omnibus ad Cœnobium S. Michaelis confugit, ut monachum ibi profiteretur: Sed, ut solet à multis hodièque fieri, antistes ædis maximæ (quem proximū ab Episcopo præpositum vocamus) cognito Eberhardi consilio, stipatus Clericorum choro, nobilissimum & religiosissimum juvenem ex Monasterio volentem nolentem extraxit, quod contra auctoritatem priuato consilio usus esset, vnâque cum pædagogo in Gallias amandauit, quod jam in Monachum attonsus Babenbergæ inter Canonicos non eleganter appareret. Usus est Eberhardus tempore, & in Gallijs ingenium maximis literarum ornamentis vsuque simul & prudentiâ excoluit, ut reuersus Babenbergam etiam majores natu suâ auctoritate percelleret. S. Otho per id tempus pontificatum

S. EBERHARDVS ARCHIEP SALISB.

Enemorum latebris olim fuit eruta virtus,
Atq; adnota sacris vi licet acta, pedis.
Tu quoq; de socijs ornasti mille cathedras,
Quos cura instituit, per Benedicte, tua.

Hoc erat è cœtu tuus hic EBERHARDVS, agenti
Cuius erat dândo semper aperta manus.
Sapius adsueta vestigia lambere Coëtri,
Presulis excelso quàm residere throno.

catum

EXCERPTA E HISTORIA

2. FRIEDRICH V. ARCHIEP. SALISB.

THESE EXCERPTA SONT EXTRAITS DE L'HISTOIRE
DE L'ARCHIEPISCOPAT DE SALZBURG
PAR M. DE LAMBERG
ET DE L'ARCHIEPISCOPAT DE TRIER
PAR M. DE LAMBERG
ET DE L'ARCHIEPISCOPAT DE METZ
PAR M. DE LAMBERG

catum Babebergæ administrabat. Eberhardus quam semel induerat mentem religiosæ vitæ complectendæ, exiit nunquam. quadagesimum jam annum agitabat, pacéque ab Othone viro sancto impetratâ, ad religiosam vitam, quam coactus deseruerat, postliminio redijt. Erbo id loci Abbas contubernio præerat, cum Eberhardus religioso cœtui est accensus, incensusque rerum cœlestium ardore, mira pietatis, modestiæ & pœnitentiæ documenta reliquis præbuit. Prüfeninganum erat id asceterium ab ipso Othone conditum, & victu, rebusque ad vitam necessarijs liberaliter instructum.

Inter hæc germani germanæque Eberhardi studio pietatis ardentes, & ipsi ne quid fratri in cultu Numinis concederent, sacris viris domicilium sacrum moliri cœpère. Nouem omnino fratres numerabat Eberhardus eodem patre Henrico Comite Biburgensi, & matre Berthâ ex Istriâ oriunda natos. Vlricum, Gebhardum, Conradum, Erbonem, Meginhardum, Othonem, Magnum, Albertum, Hazilonem, & sororem Bertham. quatuor postremi ante parentes rapti, diem suum obierunt, Meginhardus Reginoburgi ad vetus sacellum antistes; Vlricus & Gebhardus post parentum decessum diuisis possessionibus Hilpoltainium occuparunt; Conradus, Erbo, & Bertha Biburgum, Othonis pontificis Babenbergensis auctoritate (vbi nunc Societas degit) DEO DEIque ministris destinârunt, S. Benedicti instituta professis sacram ædem, sæminis parthenonē, egenibus xenodochium instituere cœperunt, atque intra octennium fabricis vltimam manum imposuerunt. Innocentius P. M. pietatem familiæ ratam habuit, tabulisque publicis stabiliiuit. Vdalricus Stainius cœnobium in suam cliētelam suscepit, villamque Perchachensem donum, volentibus Halica conjuge & Burcardo filio, adjecit, ab Henrico Ratisponensi, & Othone Babebergensi die SS. Simonis & Iudæ festâ cerimonia dedicatum. Scio Auentinum diuersa inconstanter narrare; ego diligentiorẽ Hundium secutus sum.

Primus loco designatus ab Othone Abbas est Eberhardus ex Prüfeningano euocatus, rexit annos XIII. Exin Conrado pontifici Salisburgensi cognato fatis functo suffectus, anno post Christum natum CIO. ID. XLVII. (sic habent emendatiorẽ chartæ) curauit Episcopatum annis XVII. præfensit hoc futurum Ebbo antistes Eberhardo familiaris, & sædum Ecclesiæ dissidium, & Eberhardi constantiam, quem meliores partes secuturum prædixit.

Imperator enim Fridericus Ahenobarbus cum Alexandro pontifice Maximo grauissimas inimicitias exercuit, quæ orbem Christianum concussere vniuersum. celebrata in pontificem conciliabula

Z Ticini

A.C.
1125.
1133.

Historias
eius temp.
omnes.

Ticini: Antipapa Victor, deinde alius atque alius nequicquam pro Pontifice à perduellibus Ecclesiæ adorati. Omnes propè antistites Cæsaris votis subscripsere, Treuirensi & Salisburgensi eximjs, quos morbus diuinitus, vt videtur, immissus à cæpto ad concilium Tici-nense itinere exclusos, coëgit ad sedes suas redire. Pauci ex cautiori-bus sententiæ suæ annexuere, hæcenus se reliquis subscribere, si Ec-clesiæ Catholica placeret, aut non contrà veniret. Quæ Radeuicus copiosius denarrat. Ita duo maiores in Germaniâ præfules, ijdémq; sanctiores omnino sententiam cohibuere, nequid contra Alexan-drum & veram Ecclesiam sentirēt dicerentue. Dedit opinor hoc cæ-leste numen Eberhardo, ne à vero aberraret, quòd ipse omnes cogi-tationes suas ad vitæ innocentiam componeret, miseros vbique o-mni ope, consilio, auxilio præfens absens subleuaret; pauperum vl-cerosorum, Elephātiacorum tuguria per se coram adiret, reuiferet, victūs & morbi subsidia benignissimè præberet, sordes, vomicas, fa-niem, taboque fluentes artus ipse contrectaret, nihilque præter-mitteret officij, quod ab infimo quoque non sine fastidio & horro-re præstari solet. Refert Cæsarius, qui verissimas, æui sui potissimum, historias, ac pias tantum in chartas retulit, de Salisburgensi Episco-po antistite, quem pronum est existimare Eberhardum fuisse, neq; enim nomen exprimit, Ita omnia huic ad vnguem conueniunt. *In Salzbουργensi Ecclesia* (iuuat verba Cæsarij hic collocare) iam à multo tempore religiosi extiterunt Episcopi, ex quibus vnus, nescio verum huius, qui nunc est, siue eius, qui ante eum fuit prædecessor, infirmorum seu leprosum lares su-diosè, etiam quandoque per semetipsum visitauit: Die quadam tuguriolum quod-dam intrans, & leprosum, vt ei visum est, hominem in eà lecto decubantem ac gementem reperiens, si aliquid vellet, exquisiuit. Cui cum ille responderet; Corpus CHRISTI desidero; Episcopus festinus abiit, & attulit, orique leprosi, qui valde horridus videbatur, cum cautela, qua potuit, immisit. Ille verò ad comprobandam antistitis fidem, antequam masticasset Eucharistiam, nauseam simulauit, & cum fetidissimo vomitu, quod sumpserat, reiecit. Episcopus verò territus, manibus mento eius suppositis, eiectas recepit immunditias, quas statim in os mittens sump-sit, ob honorem Sacramenti. Postea cum eundem leprosum visitare vellet, & non inueniret, dictum est ei à circumstantibus, quod multo tempore in eadem do-muncula nullus habitasset leprosus. Et cognouit vir Deo plenus, tum ex testimo-nio referentium, tum ex gratia ex prædictâ sumptione perceptâ, quia CHRISTVS esset, qui multis modis electorum suorum constantiam probare consuevit.

Mirificè hæc cum dictis Radeuici consentiunt, quæ adiungere ni-si Baronius ead. recitasset, & in promptu essent cum Othone Frisfin-gensi coniuncta. Multa super ejusdem virtutibus narrat auctor vitæ
apud

apud Canisium. Atque inter alia Eberhardum cum præfectum Cœnobij ageret, in Romano itinere morbo depositam feminam iumento suo inposuisse, ipsūque veluti ministrum per asperrima viarum iugi Apennini pedibus secutum, donec transportatam largāq; stipe impertitam dimisit. In hospites tam fuit liberalis, ut nullum tecto prohiberet, nullum sine beneficio dimitteret. Accesserat ad cœnobium Biburgense ex itinere miles, qui hero suo præsentem ad vires reficiendas e cella portionem petijt. Præfectus rei vinariæ vir natu magno, & cætera pius, vnusque ex cœtu religiosæ familiæ, Dominum officiosius intra septa Cœnobij deducit, famulo pro foribus relicto, qui abiit Ratisbonam. Discit hoc Eberhardus adhuc cœnobiarcha, monachūque id ætatis & qui pro pridie valetudinis causā ictā venā sanguinē detraxerat, insequi pedibus iubet, & petrum vini laticem offerre. Miratus famulus, jam urbem ingressus, & monachi sortem suā causā fatigati miseratus, hausit calicem æterno dignum pretio, siue iubentis spectes misericordiam; siue obsequium ei obedientis. Non immerito Fridericus hunc præ reliquis veneratus magni faciebat, singularēque literas ad eum componebat, ratus se rem factam habiturum, si Eberhardum in suas partes deduxisset, sed frustra fuit. Non solum ipse perseueravit piā sententiam, sed alios etiam a Cæsare ad Alexandrū abstraxit. In quem absentem cum fremeret hoc nomine Imperator, ubi tamen præsentem vidit, tanquam aliquid majus & augustius homine spectaret, illico compositis irarum fluctibus, placidē reuerentēque numine mentem principis in clementiam flectente compellabat.

Multa præterea viuus; plurima mortuus vſitatam rationem, modūque naturæ excedentia effecit, singulari libro à vitæ auctore tractata nec reuocanda. Eberhardus tandem patris multis diuinis & immortalibus pietatis operibus, ad cæleste beatorum concilium euocatus, conciliatis inter se sub ipsum morbum animis Germaniæ regulorū, Cal. Iulij c. d. c. l. xiv. decessit. Cōploratio plurima miserrorum fuit, his patronum, illis altorem, alijs tutorem, alijs patrem & parentem lamentabili comploratione amissum cōclamantibus; Documentum sanè æui & pontificum, qui aurum non in frenis,

nec thesaurum in cænis, sed peregrinorum hospitij,

esurientium familijs, ægrorum curis, si-

tum habebat.

Z 2

ABBAS